ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายชัช ชลวร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๕๖ **เรื่องพิจารณาที่ ๓๒/๒๕๕๕**

วันที่ ๑๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๐ (๒) (๓) (๔) (๗) หรือไม่

ความเห็น

เห็นว่า เจตนารมณ์ในการประกาศใช้พระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. ๒๕๓๕ เนื่องจากการประกอบอาชญากรรมมีการกระทำร่วมกันเป็นเครือข่ายในดินแดนของหลายประเทศ และกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของแต่ละประเทศโดยลำพังไม่อาจป้องกันและปราบปรามได้อย่างเด็ดขาด การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมดังกล่าวจำต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างประเทศ สมควรกำหนดมาตรการให้ความช่วยเหลือและรับความช่วยเหลือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามดังกล่าว ประกอบกับปัจจุบันอาชญากรรมข้ามชาติเป็นอาชญากรรมที่ไร้พรมแดนและเป็นปัญหาร่วมกันของสังคมโลกในปัจจุบัน ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้อาชญากรรมข้ามชาติขยายตัวได้อย่างรวดเร็ว คือ การที่ไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาและลงโทษผู้กระทำความผิดได้ เนื่องจากการดำเนินคดีอาญาและการลงโทษผู้กระทำความผิดถือว่าเป็นการใช้อำนาจรัฐที่มีอำนาจเหนือบุคคลในเขตอำนาจแห่งรัฐนั้น การเสริมสร้างความร่วมมือกันระหว่างรัฐต่าง ๆ ในทางอาญาเพื่อป้องกันและปราบปรามจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง การที่รัฐแต่ละรัฐมีอำนาจอธิปไตยในการใช้อำนาจตุลาการภายในเขตอำนาจแห่งรัฐตนนั้น และไม่มีรัฐใดยินยอมให้รัฐอื่นเข้ามาใช้อำนาจตุลาการในเขตอำนาจแห่งรัฐตนอันเป็นการละเมิดอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐ เว้นแต่จะยอมผูกพันไว้ด้วยการทำสนธิสัญญาโดยกำหนดข้อผูกพันไว้ เมื่อสังคมโลกประสบปัญหาการเติบโตอย่างรวดเร็วของอาชญากรรมข้ามชาติ รัฐต่าง ๆ ได้มีความพยายามร่วมมือกัน

เพื่อป้องกันและปราบปรามโดยการไม่ให้ผู้กระทำผิดกฎหมายหลีกเลี่ยงจากกระบวนการยุติธรรม หรือรอดพ้นจากการถูกลงโทษได้ ด้วยวิธีการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านกระบวนการยุติธรรม โดยเฉพาะทางอาญา ความร่วมมือระหว่างรัฐดังกล่าวเป็นไปในลักษณะของการทำสนธิสัญญาทั้งแบบทวิภาคี พหุภาคี และการใช้วิธีทางการทูต ประเทศไทยซึ่งอยู่ในสังคมโลกย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยงความร่วมมือดังกล่าวได้ ดังเช่น อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ (UNTOC) ที่ประเทศไทยได้ลงนามเป็นสมาชิก อนุสัญญาฉบับนี้มีหลักการและสาระสำคัญประการหนึ่งคือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางอาญา โดยอาจเป็นในรูปแบบของการจัดหาพยานหลักฐาน สำหรับประเทศไทยในปี ๒๕๓๕ ได้ประกาศกฎหมายว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาขึ้นใช้บังคับ เพื่อเป็นเครื่องมือหลักในการให้ความช่วยเหลือหรือรับความช่วยเหลือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา นอกจากนี้ยังทำให้ข้อกำหนดต่าง ๆ ในสนธิสัญญาหรืออนุสัญญาที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับต่างประเทศในเรื่องความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญามีผลใช้บังคับ หลักการสำคัญของพระราชบัญญัตินี้คือการให้ความช่วยเหลือและการขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศในเรื่องทางอาญา ซึ่งความช่วยเหลือนั้นต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินการสืบสวน สอบสวน ฟ้องคดี ริบทรัพย์สิน และการดำเนินการอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา พระราชบัญญัติฉบับนี้มีสาระสำคัญ ๓ หมวด ดังนี้ หมวดที่ ๑ ว่าด้วยผู้ประสานงานกลาง หมวด ๒ ว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือและการขอความช่วยเหลือ และหมวด ๓ ว่าด้วยค่าใช้จ่าย จึงเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติส่วนใหญ่เป็นขั้นตอนการปฏิบัติ โดยการขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศอยู่ในหมวด ๒ ส่วนที่ ๑๐ ว่าด้วยวิธีขอความช่วยเหลือ ซึ่งประกอบด้วยบทบัญญัติ ๓ ส่วน ได้แก่ บทบัญญัติว่าด้วยขั้นตอนการดำเนินการเกี่ยวกับการขอความร่วมมือจากต่างประเทศในเรื่องทางอาญา (มาตรา ๓๖ ถึงมาตรา ๓๙) บทบัญญัติว่าด้วยการเข้ามาเบิกความเป็นพยานหรือให้ปากคำในประเทศไทยของบุคคล (มาตรา ๔๐) และบทบัญญัติว่าด้วยการให้พยานหลักฐานและเอกสารที่ได้มาถือว่ารับฟังได้ตามกฎหมาย (มาตรา ๔๑) โดยมาตรา ๓๖ ให้หน่วยงานของรัฐที่ประสงค์จะขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศเสนอเรื่องต่อผู้ประสานงานกลางซึ่งมาตรา ๖ ให้อัยการสูงสุดหรือผู้ซึ่งอัยการสูงสุดมอบหมายเป็นผู้ประสานงานกลาง และมีอำนาจหน้าที่ในการรับคำร้องขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐบาลไทยและส่งให้ประเทศผู้รับคำร้องขอตามมาตรา ๗ (๒) และพิจารณาและวินิจฉัยว่าควรจะให้หรือขอความช่วยเหลือ

หรือไม่ตามมาตรา ๗ (๓) สำหรับการยื่นคำขอนั้นมาตรา ๓๗ ให้คำขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศและเอกสารทั้งปวงที่จะส่งไปทำตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ผู้ประสานงานกลางกำหนด (ระเบียบของผู้ประสานงานกลางว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือและการขอความช่วยเหลือตามกฎหมายว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๑๗) ในการพิจารณาว่าสมควรจะขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศหรือไม่ มาตรา ๓๘ ให้ผู้ประสานงานกลางพิจารณาถึงหลักเกณฑ์รายละเอียด ข้อเท็จจริง และเอกสารประกอบ แล้วแจ้งให้หน่วยงานผู้ขอทราบ และตามมาตรา ๘ ให้มีคณะกรรมการชุดหนึ่งซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากฝ่ายบริหาร ได้แก่ กระทรวงกลาโหม กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิอื่นไม่เกินสี่คน ซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้ง รวมทั้งผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด โดยให้ข้าราชการอัยการคนหนึ่งตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งเป็นเลขานุการ คณะกรรมการชุดนี้ทำหน้าที่ให้ความเห็นประกอบการพิจารณาและวินิจฉัยของผู้ประสานงานกลางในการขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศที่อาจมีผลกระทบกระเทือนอธิปไตย ความมั่นคง ประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ หรือความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือเกี่ยวเนื่องกับความผิดทางการเมือง หรือความผิดทางทหาร ในกรณีที่คณะกรรมการมีความเห็นไม่ตรงกับคำวินิจฉัยของผู้ประสานงานกลาง ให้ผู้ประสานงานกลางเสนอความเห็นและคำวินิจฉัยดังกล่าวไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อประกอบการพิจารณาสั่งการตามมาตรา ๓๘ วรรคสอง ที่กำหนดให้คำวินิจฉัยของผู้ประสานงานกลางในการขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศถือเป็นยุติ เว้นแต่นายกรัฐมนตรีจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ส่วนในการใช้และการรักษาความลับของข่าวสารหรือพยานหลักฐาน มาตรา ๓๙ ให้หน่วยงานผู้ขอต้องปฏิบัติตามพันธกรณีที่ประเทศไทยมีอยู่ต่อประเทศผู้รับคำร้องขอ เว้นแต่ข่าวสารหรือพยานหลักฐานนั้นจำเป็นต่อการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยอันเป็นผลจากการสืบสวน การสอบสวน การฟ้องคดี หรือการดำเนินการอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาที่ระบุไว้ในคำขอ ส่วนบรรดาพยานหลักฐานและเอกสารที่ได้มาตามพระราชบัญญัตินี้ มาตรา ๔๑ ให้ถือว่าเป็นพยานหลักฐานและเอกสารที่รับฟังได้ตามกฎหมาย

เมื่อพิจารณาเนื้อหาของบทบัญญัติดังกล่าวแล้วเห็นว่า เป็นบทบัญญัติว่าด้วยกระบวนการทางบริหารในการขอความช่วยเหลือ ซึ่งเป็นเรื่องการดำเนินการขององค์กรทางบริหาร ได้แก่ หน่วยงานของรัฐผู้ประสงค์ขอความช่วยเหลือ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ผู้ประสานงานกลาง คณะกรรมการตามมาตรา ๘

และนายกรัฐมนตรี โดยมีบทบัญญัติให้มีการคานและดุลตรวจสอบการใช้อำนาจของผู้ประสานงานกลาง สำหรับบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนพิจารณาของศาลที่บัญญัติให้พยานหลักฐานและเอกสารที่ได้มาถือว่ารับฟังได้ตามกฎหมาย นั้น ก็เป็นเพียงการบัญญัติรับรองไว้ให้นำพยานหลักฐานและเอกสารที่ได้มาตามกฎหมายนี้ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนคดีได้เท่านั้น ส่วนพยานหลักฐานนั้นจะรับฟังได้เพียงใดย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในเรื่องการรับฟังพยานหลักฐาน ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ บัญญัติว่า พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มิได้เกิดขึ้นจากการจูงใจ มีคำมั่นสัญญา ขู่เข็ญ หลอกลวงหรือโดยมิชอบประการอื่น และให้สืบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยาน เมื่อการได้มาซึ่งพยานหลักฐานและเอกสารตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้มิได้เข้าเงื่อนไขในการต้องห้ามใช้อ้างเป็นพยานหลักฐานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ แล้ว ศาลย่อมรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ พยานหลักฐานและเอกสารที่ได้มาจากการขอความช่วยเหลือตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีลักษณะเป็นพยานบอกเล่าตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเช่นเดียวกันกับกรณีที่พยานบุคคลไม่ได้เข้าเบิกความต่อศาล ซึ่งเป็นพยานหลักฐานที่ศาลรับฟังได้หากเข้าเงื่อนไขตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ ที่บัญญัติว่า ข้อความซึ่งเป็นการบอกเล่าที่พยานบุคคลใดนำมาเบิกความต่อศาลหรือที่บันทึกไว้ในเอกสารหรือวัตถุอื่นใดซึ่งอ้างเป็นพยานหลักฐานต่อศาล หากนำเสนอเพื่อพิสูจน์ความจริงแห่งข้อความนั้น ให้ถือเป็นพยานบอกเล่า ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า เว้นแต่ ... (๒) มีเหตุจำเป็น เนื่องจากไม่สามารถนำบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็น ได้ยิน หรือทราบข้อความเกี่ยวในเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนั้นด้วยตนเองโดยตรงมาเป็นพยานได้ และมีเหตุผลสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังพยานบอกเล่านั้น ส่วนเรื่องการพิจารณาพยานหลักฐานหรือการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๙ วรรคสอง รับรองไว้ว่า ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ ได้บัญญัติให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง อย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำผิดหรือไม่ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย และมาตรา ๒๒๗/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานบอกเล่า พยานซัดทอด พยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้าน หรือพยานหลักฐาน

ที่มีข้อบกพร่องประการอื่นอันอาจกระทบถึงความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานนั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่นมีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน ดังนั้น แม้ว่ามาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติให้พยานหลักฐานและเอกสารที่ได้มา ถือว่าเป็นพยานหลักฐานและเอกสารที่รับฟังได้ตามกฎหมายก็ตาม แต่ในการพิจารณาพิพากษาของศาลยังต้องเป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายบัญญัติไว้ คือ ในคดีอาญาศาลต้องพิจารณาพยานหลักฐานเมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย ซึ่งเป็นหลักประกันเพียงพอแก่จำเลยแล้วว่าจะได้รับการพิจารณาอย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม ทั้งได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมในการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม ส่วนเรื่องการได้รับการพิจารณาโดยเปิดเผยและมีโอกาสในการต่อสู้คดีอย่างเพียงพอ รวมถึงการตรวจสอบหรือได้รับทราบพยานหลักฐานตามสมควรนั้น การพิจารณาคดีของศาลต้องให้โอกาสแก่คู่ความทุกฝ่ายที่จะมาฟังการพิจารณาและใช้สิทธิเกี่ยวกับกระบวนพิจารณาเพื่อต่อสู้คดี นอกจากนี้ ศาลยังเป็นผู้อำนวยความยุติธรรมจึงต้องให้คู่ความและประชาชนทั่วไปเข้าฟังการพิจารณาได้ซึ่งทำให้ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้นในศาลมีการเผยแพร่ต่อไป จึงเป็นหลักประกันความเที่ยงธรรมในการดำเนินกระบวนพิจารณาโดยให้ทุกฝ่ายตรวจสอบได้และเป็นที่ยอมรับของประชาชน ซึ่งเป็นหลักสากลของการพิจารณาคดีของศาล การพิจารณาโดยเปิดเผยตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติจึงหมายถึงกระทำต่อสาธารณะ เพื่อให้สาธารณชนรับรู้และรับทราบเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและการพิจารณาของศาล แต่หลักการดังกล่าวก็มีข้อยกเว้นได้ ดังเช่น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ บัญญัติให้การพิจารณาและการสืบพยานในศาล ให้ทำโดยเปิดเผยและต่อหน้าจำเลย เว้นแต่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ซึ่งการพิจารณาและการสืบพยานโดยเปิดเผย มีข้อยกเว้นให้เป็นการลับได้ ถ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันความลับอันเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศมิให้ล่วงรู้ถึงประชาชน ตามมาตรา ๑๗๗ สำหรับการพิจารณาและการสืบพยานต่อหน้าจำเลยมีข้อยกเว้นให้กระทำลับหลังจำเลยได้ ถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗๒ ทวิ หรือจำเลยขัดขวางการพิจารณา ศาลสั่งให้ออกจากห้องพิจารณา ตามมาตรา ๑๘๐ หรือการเดินเผชิญสืบพยานหรือส่งประเด็นให้ศาลอื่นสืบพยาน ตามมาตรา ๒๓๐ โดยอนุญาตให้พิจารณาคดีลับหลัง เป็นต้น บทบัญญัติของพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๑ จึงไม่ได้จำกัดโอกาสจำเลยในการต่อสู้คดี หรือทำให้จำเลยไม่ได้ตรวจสอบ

หรือไม่ได้รับทราบพยานหลักฐานตามสมควรแต่อย่างใด เพียงแต่จำเลยต้องดำเนินการตามกระบวนการและต้องอยู่ภายใต้หลักสากลที่ยอมรับกันของกฎหมายระหว่างประเทศที่ว่า รัฐแต่ละรัฐต่างมีอำนาจอธิปไตยในการใช้อำนาจตุลาการภายในเขตอำนาจแห่งรัฐ ซึ่งอาจทำให้ใช้เวลาในการดำเนินการอยู่บ้าง แต่ก็เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพิสูจน์ความจริงที่อาจเป็นประโยชน์แก่จำเลย เมื่อได้พยานหลักฐานและเอกสารมาแล้ว จำเลยมีโอกาสในการต่อสู้คดี และได้ตรวจสอบหรือรับทราบพยานหลักฐานพอสมควร ทั้งได้รับการพิจารณาและการสืบพยานในศาลโดยเปิดเผยตามที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายรับรองไว้ กล่าวคือ เมื่อโจทก์นำสืบพยานหลักฐานและเอกสารดังกล่าวอ้างเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่ามีการกระทำผิด จำเลยย่อมมีสิทธิที่จะสืบพยานหักล้างเพื่อทำลายน้ำหนักพยานหลักฐานของโจทก์ดังกล่าว การกำหนดให้พยานหลักฐานและเอกสารที่ได้มาตามพระราชบัญญัตินี้ถือว่ารับฟังได้ตามกฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานเข้าสู่กระบวนพิจารณาซึ่งเป็นอำนาจรัฐในการจัดการเพื่อให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานที่ดีที่สุดและได้คำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของจำเลยแล้วเพื่อให้มาตรการในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติอันเป็นประโยชน์ของรัฐและของสังคมโลกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เมื่อพิจารณาสาระสำคัญของบทบัญญัติและเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้แล้วเห็นว่า บทบัญญัติในส่วนที่ ๑๐ ว่าด้วยวิธีขอความช่วยเหลือ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๑ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับกระบวนการทางบริหารในเรื่องของการดำเนินการขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศเพื่อเป็นมาตรการที่จะทำให้กระบวนการยุติธรรมในด้านความร่วมมือระหว่างประเทศในทางอาญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพอันส่งผลต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติซึ่งเป็นประโยชน์ของรัฐและของสังคมโลก โดยคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของจำเลยมิให้ถูกละเมิดเกินจำเป็น และเป็นบทบัญญัติที่มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง กระทำเท่าที่จำเป็นโดยชั่งน้ำหนักระหว่างการคุ้มครองประโยชน์ของรัฐกับประโยชน์ของปัจเจกชน และไม่กระทบกระเทือนต่อสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ รับรองไว้ โดยเฉพาะสิทธิของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมตามมาตรา ๔๐ (๒) (๓) (๔) และ (๗) ทั้งสอดคล้องกับหลักนิติธรรมโดยไม่ได้ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรมตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ในมาตรา ๓ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๑ ไม่ขัดหรือแย้ง

ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๒๙ และมาตรา ๔๐ (๒) (๓) (๔) (๗)

นายชัช ชลวร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ